

jo blive meget vanskelige at modstaa, naar man allerede havde gjort en Begyndelse med Fanø og under dette Hensyn havde kvittet en gammel, fast, ved Auktionskonditionerne paatagen Afgift. Jeg ser mig derfor ikke i Stand til at tiltræde det ærede Medlems Anmodning, som jeg forstod nærmest gik ud paa ved Forhandling med Finansudvalget og Finansministeriet at faa Hjemmel til at eftergive denne Afgift.

Nu siger det ærede Medlem, at det er noget haardt at henvise disse lidet velstaaende Folk til Domstolene. Det har jeg heller ikke gjort. Jeg mener nemlig, at der ikke er nogen som helst Grund for dem til at gaa til Domstolene, thi der er ingen som helst Udsigt til, at de da skulde blive fri for at svare Præstationer, som de have paataget sig ifølge de Auktionskonditioner, hvorefter de have købt deres Ejendom. Det er kun, da disse Folk paa Fanø stadigvæk paastaa, at det er deres Ret at blive fri, det er kun i Relation dertil, at jeg vil henvise dem, hvis de ikke ville lade sig nøje med den Afgørelse, som Justitsministeriet har truffet efter nøjagtig Undersøgelse af alle Sagens Omstændigheder, til, at dette er et Spørgsmaal, som de have Ret til at gaa til Domstolene med. Men jeg raader dem paa det bestemteste fra at gaa til Domstolene.

Ordføreren (Jens Busk): Nu har det ærede Medlem jo hørt Ministerens Mening og hans Begrundelse af sin Modstand. Naar det ærede Medlem nu beder mig om, at jeg som Ordfører for Finansudvalget skulde være saa velvillig at tage den Sag tilbage — dermed maa han jo mene, at tage Andragendet tilbage —, saa maa jeg dertil sige, at dertil har jeg ingen som helst Bemyndigelse. Det ærede Medlem, som jo er min politiske Nabo og min specielle Ven, vilde jeg gerne, om det var muligt, gøre en Tjeneste, men det er mig umuligt her. Det er gaaet med denne Ændring, som det vel gaar med Ændringer i alle Udvalg, at den er forelagt for Finansudvalget. Jeg sagde, da denne Sag var for: der er stillet et Ændringsforslag af den ærede Rigsdagsmand for Esbjerg, hvordan stiller Udvalget sig til denne Sag, fastholder Udvalget sit Standpunkt, eller kan jeg paa Udvalgets Vegne indtage et andet Standpunkt? Saa vedtog Udvalget enstemmig at fastholde sit Standpunkt. Og jeg har da ingen som helst Bemyndigelse til andet end, hvad der staar i

Betænkningen. Det ærede Medlem kan se, at jeg har gjort min Pligt som Ordfører, forelagt Sagen og Ændringsforslaget for Udvalget, for at det kunde tage Bestemmelse om den ny Situation, som derved kom til at foreligge.

Naar det ærede Medlem siger, at det er en let Sag at henvise til Domstolene — vi sige jo i Betænkningen, at da Sagen maa finde sin Afgørelse ved Domstolene, gør Udvalget ingen Indstilling —, saa er der et juridisk Medlem af Tinget, som har gjort mig opmærksom paa, at det bliver slet ingen stor Udgift for vedkommende; de kunne bare lade være at betale, saa blive de sagsøgte, og da det er Kommuner, ville de sandsynligvis kunne faa fri Proces. Det er den allernemmeste Maade at faa Sagen prøvet paa. Nu have vi jo hørt den højtærede Justitsminister udtale — hvad der vist ogsaa er rigtigt —, at der ikke kan være Tale om, at de kunne vinde Sagen. Men naar Finansudvalget har brugt denne Form, er det naturligvis en Tilfredsstillelse at blive oplyst af et juridisk kyndigt Medlem — jeg er jo ikke andet end en Lægmand i dette Stykke — om, at vi have truffet det rette. Der er ingen økonomisk Ulykke ved, at de nægte at betale, og de ville da faa Sagen prøvet. Men om jeg aldrig saa gerne vil, kan jeg ikke gøre andet end, hvad jeg har Bemyndigelse til, og min Bemyndigelse strækker sig ikke længere end til at fastholde Betænkningen, som den er, og det er saaledes, at Udvalget ingen Indstilling gør. Jeg vil anmode det ærede Medlem om at tage sit Ændringsforslag tilbage, ellers maa jeg opfordre Tinget til at stemme imod Ændringsforslaget, og ikke mindst efter at vi have hørt den højtærede Justitsminister, som ikke paa nogen Maade vil kunne tage mod en Henvisning af denne Sag.

Bluhme: Ja, jeg kan jo kun beklage, at jeg ikke har været saa heldig at finde det mindste Haab hos den højtærede Justitsminister, det var jo et temmelig bestemt og krast Afslag, jeg fik paa min Henstilling. Derimod er jeg jo mere taknemmelig over for den ærede Ordfører for det gode Raad, han gav mig. Det vilde jo være en fortrinlig Historie for os alle sammen, som ere kede af at betale Skatter; vi kunne bare lade være med at betale dem, saa maa Staten sagsøge os, og vi faa fri Proces oven i Købet. (*Jens Busk:* Vi ere jo ikke Kommune). Jeg tror ikke, det kan gøre nogen Forskel. Men jeg tror dog ikke, det er den rigtige Vej